

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov: 1. **S.**, so sídlom I., B, 2. **N.**, so sídlom V., B, 3. **A.**, bytom V., B, všetci zastúpení **JUDr. J.**, advokátom, so sídlom Č., proti žalovanému: **Ministerstvo školstva Slovenskej republiky**, so sídlom Stromová 1, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. CD-2004-9016/31618-24 sekr. zo dňa 7. októbra 2004, o odvolaní žalobcov v 1. - 3. rade proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 24/2005-116 zo dňa 17. januára 2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 24/2005-116 zo dňa 17. januára 2008 **z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d' a l š i e k o n a n i e.**

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave v zmysle ustanovenia § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol ako nedôvodnú žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. CD-2004-9016/31618-24 sekr. zo dňa 7. októbra 2004 potvrdzujúceho rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu č. CD-2004-9016/17704-1:09 zo dňa 31. mája 2004, ktorým bol žalobca v 1. rade podľa ustanovenia § 4 ods. 1 písm. b/ vyhlášky Ministerstva školstva a vedy Slovenskej republiky č. 280/1994 Z.z. o súkromných školách (ďalej len „vyhl. č. 280/1994 Z.z.“) vyradený zo siete škôl a školských zariadení SR. Zároveň žalobcovi nepriznal náhradu trov konania.

V odôvodnení rozsudku krajský súd konštatoval, že po preskúmaní zákonnosti napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že správny orgán vykonal dostatočné dokazovanie, z ktorého vyvodil aj správne právne závery, stotožnil sa s právnym názorom žalovaného, že vo veci sú splnené predpoklady pre aplikáciu § 4 ods. 1 písm. b/ vyhl. č. 280/1994 Z.z. pre vyradenie žalobcu v 1. rade zo siete škôl. Uviedol, že sa stotožnil s námietkami a právnym názorom žalobcu uvedeným v žalobe, pretože nezistil také vady konania, ktoré by mohli mať vplyv na zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Námietku žalobcu, že mu v priebehu správneho konania žalovaný neumožnil nahliadnuť do spisu a predložil mu nekompletný spis, súd považoval za neopodstatnenú, nakoľko takéto tvrdenie nemá oporu v administratívnom spise. Námietku žalobcu o nesprávnom určení okruhu účastníkov konania súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Poukázal na to, že účastníkom správneho konania o vyradení školy je podľa § 3 vyhl. č. 280/1994 Z.z. zriaďovateľ školy, v danom prípade žalobca v 2. rade. Krajský súd dôvodil, že v žalobe označený žalobca v 1. rade a žalobca v 3. rade neboli účastníkmi správneho konania, a preto s poukazom na ustanovenie § 250 ods. 2 OSP nemôžu byť účastníkmi konania podľa druhej hlavy piatej časti OSP, preto na podanie žaloby nie sú aktívne legitimovaní. Záver, ktorý žalovaný uviedol v napadnutom rozhodnutí, vyradiť žalobcu v 1. rade zo siete škôl a školských zariadení SR, má podľa krajského súdu oporu v zistenom skutkovom stave. Krajský súd mal za to, že podklad pre napadnuté rozhodnutie bol dostatočný a záver žalovaného vyjadrený v napadnutom rozhodnutí je v súlade so zákonom. Uviedol, že z dôkazov, ktoré sú obsahom administratívneho spisu nepochybne vyplýva, že žalobca v 1. rade nemá uzatvorenú žiadnu zmluvu o nájme a ani inak zabezpečené užívanie priestorov, v ktorých by mohol vykonávať výchovno-vzdelávaciu činnosť. Poukázal na to, že žalobca v 3. rade napriek výzve žalovaného nepredložil doklady o zabezpečení týchto priestorov, vrátane ich špecifikácie na jednotlivé činnosti, o ich finančnom a materiálnom vybavení školy. Výrok o trovách konania odôvodnil poukazom na ustanovenie § 250k ods. 1 OSP, nakoľko žalobca v konaní úspech nemal.

Proti tomuto rozsudku podali žalobcovia v 1. až 3. rade (ďalej len „žalobcovia“) v zákonnej lehote rozsiahle odvolanie (obsahujúce 42 strán), ktoré odôvodnili tým, že krajský súd nerešpektoval názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „NS SR“) v rozsudku sp. zn. 6SŽ 132/02, podľa ktorého žalobcovia v 3. rade priznal práva účastníka v predmetnom správnom konaní, a aj tým, že krajský súd neúplne zistil skutkový stav veci,

pretože nevykonali navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 205 ods. 2 písm. c/, e/, f / OSP). Poukázali na to, že už v žalobe namietali konkrétne porušenia tých platných právnych ustanovení, ktoré majú z hľadiska zákonnosti postupu a rozhodnutí žalovaného vo veci zásadný právny význam, okrem iného aj to, že žalovaný nie je zákonom oprávnený priamo posudzovať (kontrolovať, resp. dokazovať), či v škole sú nedostatky vo výchovno-vzdelávacej činnosti, v personálnom alebo v materiálnom vybavení, taxatívne vymedzené v § 4 ods. 1 písm. b/ vyhl. č. 280/1994 Z.z., ale túto právomoc si žalovaný môže uplatňovať iba prostredníctvom nezávislého kontrolného orgánu - školskej inšpekcie, na ktorú sa žalovaný nikdy neobrátil s požiadavkou o vykonanie kontroly, a z dokumentov, z ktorých vychádzal žalovaný pri vydaní napadnutých rozhodnutí, nie je možné relevantne posúdiť existenciu taxatívne vymedzených nedostatkov, lebo v zmysle zákonných ustanovení o kontrole výchovy a vzdelávania sa nejedná o relevantnú pedagogickú dokumentáciu. Preto tvrdenie krajského súdu, že žalovaný vo veci vykonal dostatočné dokazovanie, z ktorého vyvodil aj správne právne závery, je podľa názoru žalobcov neobjektívne a neprihliada na existenciu nezávislého kontrolného orgánu v školstve a na zákonné ustanovenia o kontrole výchovy a vzdelávania. Žalobcovia namietali aj tú skutočnosť, že žalovaný nie je oprávnený rozhodnúť vo veci po márnom uplynutí zákonnej lehoty, a že prvostupňové rozhodnutie žalovaného je nevykonateľné, lebo neobsahuje zákonný výrok v zmysle § 4 ods. 3 vyhl. č. 280/1994 Z.z., a preto je rozhodnutie o rozklade nevykonateľné. Podľa názoru žalobcov žalovaný nebol oprávnený postupovať a rozhodnúť v konaní podľa zákona č. 596/2003 Z.z. o štátnej správe v školstve a školskej samospráve a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Poukázali na to, že vyššie uvedené zásadné právne skutočnosti, ktoré žalobcovia v žalobe namietli, krajský súd ignoroval, v napadnutom rozsudku sa vyhol špecifikácii všetkých konkrétnych relevantných porušení zákona, ktorých sa dopustil žalovaný v postupe, rozsahu i obsahu napadnutých rozhodnutí, ktoré žalobcovia v žalobe jasne a jednoznačne špecifikovali, krajský súd nedostatočne zistil skutkový stav a vôbec neodôvodnil, prečo nevykonali žiaden z 88 dôkazov, ktoré predložili súdu žalobcovia, nevychádzal z platných právnych noriem, ale iba zo záverov žalovaného. Žalobcovia uviedli, že obsahom administratívneho spisu pôvodne bola aj zmluva o nájme zo dňa 1. augusta.1997 uzavretá medzi Stredným odborným učilišťom stavebným a žalobcom 1., ktorú žalovaný neskôršie zo spisu odstránil, a preto žalobcovia túto zmluvu predložili k žalobe ako dôkaz č. 16 a č. 17., avšak súd tento dôkaz, ako aj všetky ďalšie dôkazy predložené žalobcami, ignoroval. Namietali, že výrok prvostupňového správneho rozhodnutia je nezákonný, lebo neobsahuje termín vyradenia podľa § 4 ods. 3 vyhl.

č. 280/1994 Z.z. a že žalovaný v odôvodnení svojho rozhodnutia neuviedol žiadne konkrétne a pravdivé skutočnosti (protokol o kontrole, resp. o školskej inšpekcii), ktorými by bolo možné preukázať taxatívne ustanovené (§ 4 ods. 1 písm. b/ vyhl. č. 280/1994 Z.z.) nedostatky oprávňujúce na vyradenie školy zo siete škôl. Mali za to, že pokiaľ sa v konaní podľa zákona č. 71/1967 Zb. zisťujú v škole akékoľvek nedostatky, tak škola je účastníkom tohto konania a pred vydaním rozhodnutia je správny orgán povinný dať účastníkovi konania možnosť, aby sa vyjadril k jeho podkladu a spôsobu jeho zistenia, avšak žalovaný podľa tvrdenia žalobcov odmietol dať do spisu všetky doklady týkajúce sa súčasného zaradenia do siete škôl s iným zriaďovateľom ako je uvedené v rozhodnutí č. 506/1998-152 z 12. mája 1998. Poukázali na to, že v zmysle § 8 vyhl. č. 280/1994 Z.z. je školská inšpekcia jediným orgánom štátnej správy v školstve, ktorý je zákonom oprávnený posudzovať, či sú alebo nie sú v škole nedostatky vo výchovno-vzdelávacej činnosti, v personálnom alebo v materiálnom vybavení, avšak v čase pred podaním návrhu na vyradenie a súčasné zaradenie školy žiaden oprávnený kontrolný orgán - školský inšpektor nevykonal v škole kontrolu výchovno-vzdelávacej činnosti, personálneho, ani materiálneho vybavenia. Napriek tomu podal dňa 5. februára 1998 Krajský úrad v Bratislave (ďalej len „KÚ“) návrh na vyradenie a súčasné zaradenie školy, v ktorom nie je ani len zmienka o nedostatkoch vo výchovno-vzdelávacej činnosti, v personálnom alebo materiálnom vybavení a sú tam uvedené dôvody iného rozsahu, ktoré sú nepreskúmateľné, nepravdivé a navyše spôsobilé výrazne poškodiť dobré meno žalobcov. Okrem toho je návrh KÚ v rozpore aj s § 4 ods. 2 písm. b/ vyhl. č. 280/1994 Z.z., lebo neobsahuje ani informáciu o zabezpečení výchovy a vzdelávania žiakov po zrušení školy. V časti týkajúcej sa zaradenia školy, je podľa žalobcov návrh KÚ v rozpore s § 3 ods. 1 vyhl. č. 280/1994 Z.z., lebo návrh na zaradenie súkromnej školy nepredkladá štátny orgán, ale zriaďovateľ, a to v lehote podľa tohto paragrafu a s príslušnými zákonnými náležitosťami podľa § 3 ods. 2 písm. b/ až i/ vyhl. č. 280/1994 Z.z., ktoré návrh KÚ takisto neobsahuje. Na základe vyššie uvedeného je podľa názoru žalobcov návrh na vyradenie a súčasné zaradenie školy nezákonný. Žalobcovia namietali, že žalovaný neskúmal, či boli splnené zákonné podmienky, či bol dodržaný postup, či boli dodržané lehoty, či návrh obsahoval taxatívne vymedzené náležitosti, a hlavne nepreskúmal, či vôbec bola niekedy zákonným spôsobom vykonaná kontrola výchovno-vzdelávacej činnosti, materiálneho alebo personálneho vybavenia školy, teda či v čase podania návrhu existovali v škole také nedostatky relevantne zistené podľa § 8 vyhl. č. 280/1994 Z.z., ktoré sú taxatívne vymedzené v § 4 ods. 1 písm. b/ vyhl. č. 280/1994 Z.z.. Podľa názoru žalobcov neexistovali zákonné podmienky na podanie

návrhu na vyradenie a súčasné zaradenie školy a vôbec už neexistoval žiaden zákonný dôvod na to, aby žalovaný k 30. júnu 1998 rozhodnutím školu vyradil, a to dokonca po márnom uplynutí lehoty podľa § 4 ods. 3 vyhl. č. 280/1994 Z.z. a súčasne aby školu zaradil v rozpore s lehotami podľa § 3 ods. 1 a 3 vyhl. č. 280/94 Z.z. a bez návrhu obsahujúceho náležitosti podľa § 3 ods. 2 vyhl. č. 280/1994 Z.z.. Rovnako ani po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku NS SR, neexistovali zákonné podmienky a ani dôvod na to, aby žalovaný v ďalšom konaní, na základe toho istého návrhu z r. 1998 a po márnom uplynutí zákonnej lehoty, ktorá márne uplynula ešte v r. 1998, vyradil školu v r. 2004. Podľa žalobcov žalovaný nevykonal nič z toho, na čo bol zaviazaný závermi rozsudku, a úmyselne a vedome ignoroval aj podania žalobcu. K údajným nedostatkom vo výchovno-vzdelávacej činnosti žalobcovia uviedli, že všeobecné tvrdenie žalovaného, že došlo k poklesu disciplíny študentov a k výraznému zníženiu kvality vyučovacieho procesu, bez uvedenia konkrétnych preskúmateľných prípadov a bez uvedenia väzby na zákon, a väzby na zistenie oprávneného kontrolného orgánu, je nedostatočné. S poukazom na § 6 ods. 1 písm. a/, b/, § 4 písm. písm. a/, c/ vyhlášky Ministerstva školstva, mládeže a športu Slovenskej republiky č. 293/1991 Zb. o školskej inšpekcii (účinnnej do 8.2.2000 – pozn. NS SR - ďalej len „vyhl. č. 293/1991 Zb.) namietali, že úroveň a výsledky výchovy a vzdelávania nemožno relevantne preukázať dodatočnými výpoveďami svedkov ani kópiami listín, ktoré si žalovaný zabezpečil na doplnenie skutkového stavu, lebo žiadna z týchto kópií nie je protokolom o inšpekcii, ani pedagogickou dokumentáciou (§ 4 písm. a/, c/ vyhl. č. 293/1991 Zb.). Poukázali na to, že pred podaním návrhu nebola vykonaná hospitácia, ktorú nemožno vykonať dodatočne. Relevantnou a objektívnou pedagogickou dokumentáciou, s ktorou možno tvrdenie žalovaného dodatočne preskúmať, sú katalógové listy žiakov (ktoré súdu predložili ako dôkaz č. 35), v ktorých sú archivované všetky známky z jednotlivých predmetov a zo správania a ktoré objektívne preukazujú, že neexistovali žiadne dôvody na podanie návrhu na vyradenie školy a k jej vyradeniu z dôvodu poklesu disciplíny a výrazného zníženia kvality vyučovacieho procesu v priebehu školského roka 1996/1997. Údajné nedostatky v personálnom vybavení školy, ktoré žalovaný v rozhodnutí odôvodnil tým, že pedagogickým pracovníkom nebola vyplatená mzda v období máj a jún 1997, považovali žalobcovia za nedostatočné, bez uvedenia zákonného ustanovenia, podľa ktorého by malo byť údajné nevyplatenie mzdy nedostatkom v personálnom vybavení školy. Poukázali na to, že vyhl. č. 280/1994 Z.z. nepozná ako dôvod na vyradenie školy nevyplatenie mzdy, ani žiadne iné prípadné nedostatky v hospodárení, resp. vo financovaní súkromnej školy. Žalobcovia ďalej namietali, že z existencie

pracovnoprávneho vzťahu nemožno posúdiť kvalitu pedagogického zboru ani preukázať konkrétne nedostatky pedagogického zboru. Dodali, že žalovaný dva mesiace po lehote, v ktorej bol povinný rozhodnúť (lehota márne uplynula dňa 10. decembra 2003), vyzval listom zo dňa 18. februára 2004 žalobcu 3., o ktorom tvrdí, že nebol účastníkom konania, aby bezodkladne predložil doklady školy na ul. P., teda nezaradenej - neexistujúcej školy. Mali za to, že kvalita pedagógov sa podľa zákona kontroluje školskou inšpekciou, a to hospitáciami, priamo vo vyučovacom procese, a žalovaný ju nemôže kontrolovať, a vôbec už nie dodatočne z dokladov požadovaných od žalobcu 3. (doklad o zabezpečení priestorov, potvrdenie hygienika a bezpečnostného technika, počet a štruktúru pedagog. zamestnancov, počet žiakov s uvedením mena, priezviska a adresy a doklad o aktuálnom finančnom zabezpečení - výpisy z účtu, a v prípade, ak žalobca 3. s uvedenými dokladmi nedisponuje, tak posledné údaje za obdobie šk. rokov 95/96, 96/97, 97/98). Žalovaný podľa žalobcov nemá právo realizovať úkony nad rámec zákonných oprávnení., nie je oprávnený požadovať od žalobcu 3. dodatočne akékoľvek doklady preukazujúce, či návrh KÚ bol oprávnený; navyše, keď od začiatku žalovaný vie, že návrh sa týka neexistujúcej školy. Podľa názoru žalobcov obdobne ako pri skúmaní kvality pedagogického zboru v už založenej súkromnej škole, nemá žalovaný kompetencie ani na skúmanie materiálneho vybavenia. Podľa § 6 ods. 1 písm. c/ vyhl. č. 293/1991 Zb. školská inšpekcia kontroluje vybavenie, účelnosť a efektívnosť využívania materiálnych, technických a didaktických prostriedkov vo výchovno-vzdelávacom procese, pričom hospitáciou v škole nebola nikdy vykonaná kontrola materiálneho vybavenia, používaného vo výchovno-vzdelávacom procese, a nie je možné vykonať ju dodatočne. Rovnako dodatočné zisťovanie dôvodu zmeny sídla školy (na I.) žalovaným u žalobcu po 7 rokoch po tom, čo samotný žalovaný vykonal túto zmenu v sieti škôl už v r. 1997, je úplne nezmyselné, a hlavne je to vo veci návrhu absolútne irelevantné, nakoľko žalovaný mal túto zmluvu k dispozícii pri vykonaní zmeny. Žalobcovia poukázali aj na to, že žalovaný vo svojom rozhodnutí odôvodnil nedostatky v materiálnom vybavení aj tým, že škola v rozpore s metodickým pokynom MF SR č. 3159/1997/41 nezriadila včas účet k uplatňovaniu ustanovenia § 6 ods. 3 zákona č. 303/1995 Z.z. o rozpočtových pravidlách, i keď škole neboli poukazované financie zo štátneho rozpočtu, preto nemala povinnosť tento účet zriadiť a vyhl. č. 280/94 Z.z. nepozná ako dôvod na vyradenie školy oneskorené zriadenie účtu. Podľa názoru žalobcov preto žalovaný vo svojich rozhodnutiach nepreukázal žiaden konkrétny nedostatok ani v materiálnom vybavení, pričom tvrdenia žalovaného sú buď nepravdivé (pokles disciplíny a kvality vyučovacieho procesu, škola nemá nájomnú zmluvu), alebo

nepravdivé a súčasne irelevantné, resp. nepreskúmateľné (škola nevyplatila mzdu, nebol včas zriadený účet), a preto na vyradenie školy - žalobcu 1. zo siete škôl neexistovali žiadne zákonné dôvody. Okrem toho žalobcovia namietali, že preskúmané rozhodnutia správneho orgánu sú nevykonateľné, lebo prvostupňové rozhodnutie neobsahuje zákonný výrok, nakoľko žalovaný nerozhodol o termíne vyradenia zo siete v zmysle § 4 ods. 3 vyhl. č. 280/94 Z.z., keďže jeho rozhodnutie žiaden termín neobsahuje. V tejto súvislosti poukázali na to, že lehoty na rozhodnutie o termíne vyradenia a o súčasnom zaradení školy márne uplynuli už pred vydaním pôvodného – súdom zrušeného rozhodnutia č. 605/1998-152 zo dňa 12. mája 1998, a preto žalovaný už nebol oprávnený rozhodnúť o termíne vyradenia a o súčasnom zaradení školy. K nesprávnemu postupu žalovaného ďalej žalobcovia uviedli, že návrh KÚ na vyradenie školy na ul. PX. zo siete škôl a súčasné zaradenie školy na I do siete škôl, zostal aj v ďalšom konaní po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku stále nevykonateľný, lebo sa ním navrhuje vyradiť zo siete škôl škola, ktorá v sieti škôl už neexistuje - S., Px Ba že sa má zároveň zaradiť do siete škôl škola, ktorá v sieti škôl už existuje - žalobca 1, ale s novým zriaďovateľom. Preto podľa názoru žalobcov bol žalovaný povinný vrátiť navrhovateľovi návrh, ktorý je nevykonateľný, a nebol oprávnený o nevykonateľnom návrhu začať konanie, a ani po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku nemôže konať na základe nelegitímneho návrhu, a preto bol povinný konanie zastaviť a návrh vrátiť. Zároveň žalobcovia pripomenuli, že návrh bol síce vrátený ešte v r. 1998 s tým, že v ďalšom návrhu na vyradenie školy zo siete je potrebné predložiť podrobnejšie podklady, avšak žiaden ďalší návrh na vyradenie a súčasné zaradenie školy, z KÚ a ani od jeho nástupcu – krajského školského úradu (ďalej len „KŠÚ“) nebol následne podaný. Namietali preto, že bez návrhu nebol žalovaný legitimovaný konať a rozhodnúť vo veci vyradenia a súčasného zaradenia školy. Uviedli, že žiadateľ - KÚ po vrátení návrhu už nikdy nepožiadaval o vyradenie a súčasné zaradenie školy, ale spracoval stanovisko, v ktorom navrhol len zaevidovať v sieti súkromných škôl zmenu zriaďovateľov školy, pričom v takom prípade nie je potrebné vyradiť školu a znovu ju zaradiť do siete, nakoľko S. na I X plní kontinuálne svoju funkciu, pre ktorú bola zriadená 1. septembra 1995, čo podľa žalobcov jednoznačne preukazuje, že v škole neexistovali nedostatky. Výmenu zriaďovateľov legálnym spôsobom, bez súhlasu pôvodného zriaďovateľa – žalobcu 2., nie je možné docieľiť, preto podľa názoru žalobcov štátnym orgánom požadované vyradenie a súčasné zaradenie školy, ako aj výmena zriaďovateľov súkromnej školy, boli dosiahnuté nezákonne. Žalovaný ani po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku NS SR neodstránil nezákonný stav - nevykonával opravu v registri a nezapísal do siete škôl

pôvodnú školu – žalobcu 1. s jej pôvodným zriaďovateľom a pôvodným IČO-om, ale v sieti škôl ponechal novú školu s novým zriaďovateľom, s novým IČO-om, ale s „dobrým“ obchodným menom žalobcu 1., s jeho sídlom, s jeho materiálno-technickým zabezpečením a s jeho dátumom začatia činnosti (1. september 1995). V ďalšom žalobcovia namietali porušenie § 18 ods. 3 Správneho poriadku, nakoľko žalovaný neupovedomil o začatí konania všetkých známych účastníkov, a neoznámil im ani rozhodnutia samotné.

K tvrdeniam žalovaného, že zaradenie školy bolo samostatným správnym konaním uviedli, že zaradenie a vyradenie školy nie je možné od seba oddeliť, nakoľko z dikcie § 4 ods. 1 vyhl. č. 280/94 Z.z. (školu možno zrušiť iba po jej vyradení) vyplýva, že zaraďovaná škola pána B., pre ktorú nemal priestory ani žiadne materiálno-technické vybavenie, toto mohla mať iba na úkor vyradenia a zrušenia školy - žalobcu 1. a následným privlastnením si jej materiálno-technického vybavenia a neoprávneným užívaním jej priestorov. Skutočnosť, že vyradenie a zaradenie školy nemožno od seba oddeliť, lebo aj zaradenie sa týka práv a právom chránených záujmov žalobcov, preukazuje aj názov školy, jej sídlo a odbor činnosti. Namietali preto, že žalovaný nebol oprávnený pred právoplatným a vykonateľným vyradením a zrušením školy - žalobcu 1., zaradiť do siete škôl novú školu pána B., a to s dátumom začatia činnosti 1. septembra 1995, čo je dátum začatia činnosti žalobcu 1., s materiálno-technickým vybavením žalobcu 1., s nájomnou zmluvou žalobcu 1., s rovnakým obchodným menom, ako má žalobca 1., s rovnakým sídlom ako má žalobca 1. a s rovnakým odborom činnosti, ako má žalobca 1. Žalovaný na úkor žalobcov týmto úkonom (zaradením školy pána B.) okrem iného porušil vyhl. č. 280/1994 Z.z.; zákona č. 71/1967 Zb. a zákona č. 513/1991, ale aj základné zásady dobrých mravov, lebo v podstate odobril privlastnenie si materiálno-technického vybavenia (súkromného majetku žalobcov), neoprávnené používanie obchodného mena, ako aj nebytových priestorov (ktoré mal prenajaté žalobca 1.). Žalobcovia poukázali na to, že aj ústavný súd zistil, že vyradenie a súčasné zaradenie školy bolo vykonané v tom istom konaní. K vylúčeniu žalobcov 1. a 3. z konania žalobcovia uviedli, že v tomto správnom konaní sa koná, rozhoduje, a zasahuje aj do práv a právom chránených záujmov žalobcov 1. a 3., ktorí s poukazom na § 14 ods. 1 Správneho poriadku preto nesporne sú účastníkmi správneho konania. Koná sa a rozhoduje sa o právach školy – žalobcu 1., o práve zaručenom Ústavou Slovenskej republiky vyučovať a poskytovať vzdelanie, o práve poskytovať vzdelanie za úhradu, o práve mať práva a povinnosti (napr. pracovné práva), a preto žalobca 1. je nesporne účastníkom správneho konania. Práva a právom chránené záujmy fyz. osoby –

V. - žalobcu 3., ktorý je zriaďovateľom nadácie – žalobcu 2., konkrétne jeho právo menovať a odvolávať riaditeľa a zástupcu riaditeľa školy je rozhodnutím priamo dotknuté. Žalobcovia 1. a 3. sú nesporne účastníkmi správneho konania o vyradení a súčasnom zaradení školy, lebo v tomto správnom konaní sa nekoná len v medziach vyhl. č. 280/1994 Z.z., ale koná sa nad rámec zákonných ustanovení tejto vyhlášky; návrh bol podaný aj pre iné dôvody ako taxatívne vymedzuje vyhl. č. 280/1994 Z.z.. Na základe uvedeného žalobcovia žiadali, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že sa rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňové správne rozhodnutie zrušujú a vec sa vracia žalovanému na ďalšie konanie.

Podaním zo dňa 9. marca 2009 žalobcovia doplnili svoje odvolanie o Nález Ústavného súdu SR č. II. ÚS 211/08-36 zo dňa 18.9.2008, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 23. januára 2009, ktorý sa priamo týka návrhu KÚ v Bratislave, na vyradenie a súčasné zaradenie školy č. PED-128/98, ktorý žalobcovia v rámci správneho súdnictva, (v žalobe, aj v odvolaní), označili ako nezákonný. Ústavný súd SR nálezom zrušil rozsudok (druhostupňového súdu, v rozsahu v akom ním bol potvrdený prvostupňový rozsudok), ktorým súd zamietol žalobu na ochranu dobrého mena v časti na uloženie povinnosti Krajskému úradu v Bratislave, ospravedlniť sa za návrh č. PED-128/1998 a zaplatiť peňažnú satisfakciu, ako aj trovy konania a v rozsahu zrušenia vec vrátil na ďalšie konanie. V časti na uloženie povinnosti vziať späť od počiatku a zrušiť „celý návrh na vyradenie S, P X B, a súčasné zaradenie S, I., B, č. PED-128/1998 zo dňa 2.2.1998“ ponechal rozsudok nedotknutý. Žalobcovia poukázali na odôvodnenie nálezu, kde Ústavný súd uvádza, že považuje predovšetkým za potrebné uviesť, že do práva na ochranu osobnosti pred neoprávneným zásahom do dobrej povesti právnickej osoby... možno zasiahnuť... jednak skutkovými tvrdeniami, ale tiež aj neprímeranými hodnotiacimi úsudkami. Ide spravidla o nepravdivé skutkové tvrdenia a o také hodnotiace úsudky, ktorým chýba akýkoľvek skutkový základ, pričom v oboch prípadoch musí ísť o tvrdenia majúce definačný charakter. Konštatuje, že z ustanovenia § 4 ods. 1 písm. b/ vyhl. č. 280/1994 Z.z. vyplýva, že súkromnú školu možno zo siete škôl vyradiť na návrh orgánu štátnej správy v školstve iba pre nedostatky vo výchovno-vzdelávacej činnosti, v personálnom alebo materiálnom vybavení, čo znamená, že tvrdenia orgánu štátnej správy v školstve, ktorý sa svojím návrhom domáha vyradenia súkromnej školy zo siete škôl, musia mať charakter skutkových tvrdení, nie teda hodnotiacich úsudkov. Ďalej uvádza, že...bolo právom, ale aj povinnosťou žalovaného uviesť v podanom návrhu také skutkové tvrdenia, ktoré sú v zmysle príslušnej právnej úpravy pre rozhodnutie o vyradení školy relevantné

a zároveň pravdivé (preukázané). Samotná skutočnosť, že žalovaný bol oprávnený podať návrh na začatie správneho konania, teda ešte neznamená, že by bol oprávnený tvrdiť na odôvodnenie návrhu nepravdivé, prípadne navyše irelevantné nepravdivé skutočnosti defimačného charakteru, a že by za takéto konanie nemohol byť braný na zodpovednosť.

Žalovaný sa podaním zo dňa 7. mája 2008 vyjadril k odvolaniu žalobcov s tým, že sa pridrižiava doterajších písomných a ústnych vyjadrení a plne sa stotožňuje s názorom krajského súdu. Zdôrazňuje, že žalovaný ako správny orgán dostatočne zistil skutkový stav pre rozhodnutie vo veci samej a tento po právnej stránke správne posúdil. Z vykonaného zisťovania skutkového stavu jasne vyplynulo, že boli splnené všetky podmienky v zmysle ustanovenia § 4 ods. 1 vyhl. MŠV SR č. 280/1994 Z.z. o súkromných školách pre vyradenie žalobcu v 1. rade zo siete škôl. Zriaďovateľ žalobcu v 1. rade žalobca v 2. rade bol už ku dňu podania žiadosti Krajského úradu v Bratislave, Odbor školstva, mládeže a telesnej kultúry zo dňa 2. februára 1998 o vyradenie zo siete škôl v likvidácii. Vzhľadom k tomu, že činnosť školy sa viaže na činnosť jej zriaďovateľa, bez ktorého škola nemôže fungovať, z uvedeného je zrejmé, že zriaďovateľ, ktorý je v likvidácii nemôže zabezpečovať riadny chod školy tak po stránke výchovno-vzdelávacej, ako i personálnej a materiálnej. Vzhľadom k tomu má žalovaný za to, že boli kumulatívne splnené všetky tri podmienky v zmysle ustanovenia § 4 ods. 2 písm. b/ vyhl. MŠV SR č. 280/1994 Z.z. o súkromných školách na vyradenie predmetnej školy zo siete škôl. Konanie o vyradenie žalobcu v 1. rade – P. zo siete škôl, ktorej zriaďovateľom je žalobca v 2. rade a konanie o zaradení žalobcu v 1. rade – I., ktorej zriaďovateľom je žalobca v 3. rade sú dve odlišné konania s odlišným predmetom konania a s inými účastníkmi konania. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhol žalovaný rozsudok krajského súdu potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcov je potrebné priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj

rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

Podľa ustanovenia § 2 ods. 1 vyhl. č. 280/1994 Z.z. (účinnejš do 31. augusta 2008) súkromné základné školy, súkromné základné umelecké školy, súkromné gymnáziá, súkromné stredné odborné školy, súkromné stredné odborné učilišťa, súkromné odborné učilišťa, súkromné učilišťa, súkromné špeciálne školy sa zriaďujú a zrušujú podľa siete škôl určenej Ministerstvom školstva a vedy Slovenskej republiky, ak ide o súkromné zdravotnícke školy, podľa siete škôl určenej Ministerstvom zdravotníctva Slovenskej republiky.

Podľa ustanovenia § 4 ods. 1 vyhl. č. 280/1994 Z.z. školu možno zrušiť iba po jej vyradení zo siete škôl. Zo siete škôl ju možno vyradiť

- a) na návrh zriaďovateľa alebo
- b) na návrh orgánu štátnej správy v školstve pre nedostatky vo výchovno-vzdelávacej činnosti, v personálnom alebo materiálnom vybavení.

Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia vyhlášky návrh na vyradenie zo siete škôl predložený príslušnému ministerstvu obsahuje

- a) dôvod vyradenia zo siete škôl,
- b) informáciu o zabezpečení výchovy a vzdelávania žiakov po zrušení školy.

Príslušné ministerstvo rozhodne o termíne vyradenia zo siete škôl do 30 dní od podania návrhu. Po vyradení školy zo siete škôl príslušný orgán štátnej správy v školstve zabezpečí výchovu a vzdelávanie žiakov, ktorí plnia povinnú školskú dochádzku (§ 4 ods. 3 a 4 vyhl. č. 280/1994 Z.z.).

Z obsahu predložených spisov odvolací súd zistil nasledujúce skutočnosti:

Dňa 2. februára 1998 Krajský úrad v Bratislave, odbor školstva, mládeže a telesnej kultúry podal žiadosť č. PED-128/98 o vyradenie S B PX zo siete škôl a školských zariadení podľa § 4 ods. 1 písm. b/ vyhl. č. 280/1994 Z.z.. Krajský školský úrad v Bratislave listom zo dňa 13. februára 2004 č. 00Č/642004 doplnil doklady k žiadosti zo dňa 2. februára 1998 č. PED-128/98.

Žalovaný dňa 12. mája 1998 rozhodnutím č. 506/1998-152 návrhu orgánu štátnej správy vyhovel a k 30. júnu 1998 vyradil S PX zo siete stredných škôl. Rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu bolo odôvodnené tým, že žalovaný akceptoval ako dôvod vyradenia zo siete § 4 bod 1 písm. b/ vyhl. č. 280/1994 Z.z.. Na rokovaní 20. augusta 1997 vzali účastníci na vedomie, že Nadácia strednej školy výtvarných umení - súkromná, zaniká dňom 31. augusta 1997 v zmysle zákona Národnej rady SR č. 207/1996 Z.z. a stráca tak oprávnenie na vykonávanie funkcií, pre ktoré bola zriadená, t.j. zriaďovateľskú funkciu ako aj finančné a materiálne zabezpečenie rozvoja školy. Zmenou adresy prijala škola nový režim v hospodárení ako aj v realizácii výchovno-vzdelávacieho procesu a nie je dôvod, aby v sieti škôl zostala pod pôvodným názvom a adresou ako aj zriaďovateľským subjektom.

Rozhodnutím č. 506/1998-152 zo dňa 8. októbra 2001 žalovaný zamietol rozklad žalobcu 2. a prvostupňové rozhodnutie z 12. mája 1998 potvrdil.

NS SR rozsudkom sp. zn. 6Sž 211/01 zo dňa 26. júna 2002 zrušil rozhodnutie žalovaného zo dňa 8. októbra 2001 č. 506/1998-152 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný o rozklade žalobcu v 2. rade rozhodol dňa 7. októbra 2002 a rozhodnutie z 12. mája 1998 potvrdil.

NS SR rozsudkom zo dňa 28. augusta 2003 sp. zn. 6Sž 132/02 zrušil rozhodnutie žalovaného č. 506/1998-152 zo dňa 7. októbra 2002 spolu s rozhodnutím č. 506/1998-152 zo dňa 12. mája 1998 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. V odôvodnení zrušujúceho rozsudku bolo uvedené, že napadnuté rozhodnutia žalovaného z 12. mája 1998 a 7. októbra

2002 sú nezákonné, pretože zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie vecí a v konaní boli porušené práva žalobcu 2., pričom súd toto porušenie považuje za také vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutých rozhodnutí.

Žalovaný listom zo dňa 18. februára 2004 č. 338/2003-09 a listom zo dňa 1. apríla 2004 v záujme náležitého zistenia skutkového stavu vyzval žalobcu 3., aby v rámci konania o návrhu na vyradenie súkromnej školy predložil správnemu orgánu doklad o zabezpečení priestorov predmetnej školy, potvrdenie príslušného hygienika a bezpečnostného technika o tom, že priestory školy vyhovujú hygienickým požiadavkám, počet a štruktúru pedagogických zamestnancov školy, počet žiakov v jednotlivých študijných odboroch a doklad o aktuálnom finančnom zabezpečení činnosti školy. Na výzvu žalovaného zriaďovateľ školy N-S zastúpená V. - likvidátorom, podaniami zo dňa 7. marca 2004 a dňa 14. apríla 2004 k veci samej uviedol, že nevie, z akého dôvodu má predložiť informácie o neexistujúcej škole a k požadovaným dokladom nezaujal žiadne stanovisko.

Prvostupňový správny orgán vydal rozhodnutie č. CD-2004-9016/17704-1:09 zo dňa 31. mája 2004, ktorým vyradil S I., B (s pôvodným sídlom P X B), ktorej je zriaďovateľom N - S, zastúpená V., akad. soch., V., B zo siete škôl a školských zariadení SR majúc za to, že v zmysle vysloveného právneho názoru NS SR v rozsudku sp. zn. 6SŽ 132/2002 zo dňa 28. augusta 2003 zabezpečil všetky relevantné doklady, ktoré špecifikoval na str. 2 a 3 rozhodnutia.

Žalobcovia v 1. a 2. rade podali dňa 22. júna 2004 proti prvostupňovému rozhodnutiu rozklad.

Žalovaný rozhodol o rozklade dňa 7. októbra 2004 rozhodnutím číslo: CD-2004-9016/31618-24 sekr., ktorým rozklad zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil. Včas podanou žalobou sa žalobcovia domáhali zrušenia rozhodnutia žalovaného ako aj rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa a vrátenia vecí na ďalšie konanie.

Odvolačí súd považuje za potrebné konštatovať, že krajský súd sa dostatočne a vyčerpávajúcim spôsobom nevysporiadal s námietkami, ktoré uplatnili žalobcovia v podanej žalobe.

Krajský súd v rozsahu námietok žalobcov neskúmal, či boli splnené zákonné podmienky na podanie návrhu Krajského úradu v Bratislave č. PED-128/98 zo dňa 2. februára 1998 na vyradenie S PXzo siete škôl SR, či bol tento návrh podaný v lehote, ktorú pre podanie návrhu na vyradenie súkromnej školy ustanovoval § 4 ods. 3 vyhl. č. 280/1994 Z.z. a či KÚ podal návrh na vyradenie existujúcej školy. Krajský súd sa rovnako nezaoberal žalobcami namietanou okolnosťou, či boli žalovaným prezentované nedostatky zistené právnym postupom v súlade s § 8 vyhl. č. 280/1994 Z.z. a či išlo o také nedostatky, ktoré pre podanie návrhu na vyradenie taxatívne vymedzuje § 4 ods. 1 písm. b/ vyhl. č. 280/1994 Z.z.. Nevyjadril sa k zásadnej otázke, či škola – žalobca 1. mohla byť so zreteľom na všetky zistené a žalobcami tvrdené a preukazované okolnosti zo siete škôl vyradená zákonným rozhodnutím a či bola v zmysle § 4 ods. 1 vyhl. č. 280/1994 Z.z. zrušená. Rovnako krajský súd nepreskúmal lehoty na rozhodnutie o termíne vyradenia školy, a v prípade márneho uplynutia zákonnej lehoty, či je žalovaný oprávnený vôbec rozhodnúť o termíne vyradenia školy - žalobcu 1. a o súčasnom zaradení školy iného zriaďovateľa. Napokon je krajskému súdu potrebné tiež vytknúť, že sa nezaoberal procesnými námietkami žalobcov ohľadne nezákonnosti konania žalovaného o vyradení žalobcu 1. zo siete škôl, a nimi namietaného porušovania práv žalobcov zaručených čl. 2 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a zákonom č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (§ 3 ods. 1, 2, 3, 4, § 18 ods. 3, § 21 ods. 2, § 23 ods. 1, § 32 ods. 1, 2, § 33 ods. 1, 2, § 40 ods. 1, § 46, § 47 ods. 1, 2, 3, § 49, § 55 ods. 1, § 59 ods. 1, 2, § 60a, § 61 ods. 3). Jedná sa pritom o zásadné otázky, ktorých riešenie presahuje rámec súdneho odvolacieho konania.

S týmito ako aj s ďalšími žalobcami uvádzanými okolnosťami a námietkami, ako aj žalobcami predloženými dôkazmi (tak v žalobe, ako aj v odvolaní proti rozsudku krajského súdu) sa bude potrebné v ďalšom súdnom preskúmvacom konaní dôsledne zaoberať a vysporiadať sa s nimi, a to aj v súlade s vyššie citovaným Nálezom Ústavného súdu SR č. II. ÚS 211/08-36 zo dňa 18. septembra 2008.

V správnom súdnictve súd dokazovanie síce zásadne nevykonáva, no vykonáva také dokazovanie, ktoré je nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 veta druhá OSP). Za nevyhnutné dôkazy treba považovať tie, ktorých vykonanie slúži účelu správneho súdnictva, ktorý je stanovený v § 244 OSP. Sú to aj dôkazy na posúdenie podstaty námietok žalobcu proti napadnutému rozhodnutiu alebo dôkazy na posúdenie tvrdení žalobcu, že bol ukrátený na svojich právach. Tieto dôkazy bude krajský súd vykonávať v medziach žaloby.

Správny súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci by sa mal zamerať na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádzal, nie sú pochybné najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú, alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania, a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Správny súd pri preskúmaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu by mal rovnako posúdiť, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis. Úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu, ale preskúmať „zákonnosť“ ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Správny súd „nie je súdom skutkovým“, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy. V zmysle § 250i ods. 3 OSP pri preskúmaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Aj keď nie je úlohou správneho súdu namiesto správneho orgánu vykonávať dokazovanie za účelom zistenia skutkového stavu, ani meniť či nahrádzať dôvody preskúmaného rozhodnutia správneho orgánu, na to, aby krajský súd v prejednávanej veci mohol prevziať skutkový a právny záver žalovaného, musel by sám vykonať resp. doplniť dokazovanie v zmysle ustanovenia § 250i ods. 2 OSP.

Je potrebné tiež zdôrazniť, že dokazovaním v správnom súdnictve nie je hodnotenie obsahupisu administratívneho orgánu správnym súdom.

Krajský súd z uvedených zásad súdneho prieskumu dôsledne nevychádzal, nedostatočne sa vysporiadal so skutočnosťami a námietkami tvrdenými žalobcami, a preto sa odvolaciemu súdu javí, že vec nesprávne právne posúdil a jeho záver, že preskúvané rozhodnutie žalovaného je v súlade so zákonom považuje za predčasný. Odôvodnenie v časti, kde uvádza, že sa stotožnil s námietkami a právnym názorom žalobcu uvedeným v žalobe, pretože nezistil také vady konania, ktoré by mohli mať vplyv na zákonnosť preskúvaného rozhodnutia žalovaného a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, je navyše nezrozumiteľné.

Vychádzajúc z uvedenej argumentácie je potrebné konštatovať, že postupom krajského súdu bola účastníkom konania odňatá možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorým znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok dáva. Procesným právom účastníka je i právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Povinnosť súdu riadne odôvodniť svoje rozhodnutie vyplývajúca z ustanovenia § 157 ods. 2 OSP totiž znamená právo účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia, a jeho porušením sa účastníkovi odníma možnosť náležite skutkovo a aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu, voči ktorému chce využiť možnosť opravného prostriedku. Nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je preto porušením práva na spravodlivé súdne konanie.

Potreba riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, v ktorom súd preskúmava rozhodnutie správneho orgánu vyplýva aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“). Aj keď s ohľadom na judikatúru ESLP nie je potrebné zdôvodňovať každý argument účastníkov konania, súdne rozhodnutia musia byť odôvodnené a musia obsahovať odpovede súdu na všetky argumenty prednesené stranami, ktoré viedli k rozhodnutiu. Dôvody musia byť špecifikované s ohľadom na skutkové okolnosti prípadu a nie len odkazovať na určité časti zákonov (napr. rozsudok ESLP Ruiz Torija proti Španielsku z 9.12.1994).

Podľa názoru odvolacieho súdu nie je správny ani záver krajského súdu, že žalobcovia v 1. a 3. rade nie sú aktívne legitimovaní.

Podľa § 247 ods. 1 aktívne legitimovanou na podanie žaloby na preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu je fyzická alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia.

Podľa ustanovenia § 250 ods. 2 OSP žalobcom je fyzická alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník správneho konania bola rozhodnutím a postupom správneho orgánu ukrátená na svojich právach. Podat' žalobu môže aj fyzická alebo právnická osoba, s ktorou sa v správnom konaní nekonalo ako s účastníkom, hoci sa s ňou ako s účastníkom konať malo.

Podľa ustanovenia § 14 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) účastníkom konania je ten, o koho právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach sa má konať alebo koho práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti môžu byť rozhodnutím priamo dotknuté; účastníkom konania je aj ten, kto tvrdí, že môže byť rozhodnutím vo svojich právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach priamo dotknutý, a to až do času, kým sa preukáže opak.

Podľa ustanovenia § 14 ods. 2 správneho poriadku účastníkom konania je aj ten, komu osobitný zákon také postavenie priznáva.

Žalobcovia 1. a 3. neboli účastníkmi správneho konania, avšak v súdnom konaní tvrdili, že sa s nimi konať malo, pretože boli rozhodnutím vo svojich právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach priamo dotknutí, pričom tieto tvrdenia osvedčili, a preto boli aktívne procesne legitimovaní na podanie žaloby.

S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti rozsudok krajského súdu treba považovať aj za nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov a nezrozumiteľnosť, zjavne vychádzajúci z nedostatočne zisteného a nedostatočne posúdeného skutkového i právneho stavu veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto musel napadnutý rozsudok podľa § 221 ods. 1 písm. f/ a h/ OSP v spojení s § 250ja ods. 3 vetou druhou OSP zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 OSP v spojení s § 250ja ods. 3 vetou druhou OSP).

V ďalšom konaní krajský súd prejedná vec v hore naznačenom smere znova v medziach podanej žaloby ako i podaného odvolania, dôsledne sa vysporiada so všetkými námietkami žalobcov a znova o žalobe rozhodne a svoje rozhodnutie riadne odôvodní.

V novom rozhodnutí rozhodne prvostupňový súd i o náhrade trov odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 31. augusta 2009

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Peter Szimeth